

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Никада срце човечије браћо и сестре није мекше него када се нађе у невољи, ништа тако људе не може да зближи и да повеже као заједничка невоља и као заједничко страдање. О томе говори данашње Свето Јеванђеље, говори о десет губавих људи који су били из разних народа, који се међусобно нису трпели, али невоља, та тешка болест губе, када се тело човечије распада у гноју и смраду, то је њих зближило и они су и ако неки из јеврејског народа, неки самарјанскога, они су живели заједно и заједно подносили своју муку. Та болест тешка их је зближила .

Нешто слично десило се у наше време - земљотрес који је задесио Краљево пробудио је саосећање многих људи, пробудио је самилост, пробудио је једно зближење међу људима који су се нашли у невољи, и многи су понудили своје домове онима који су без њих остали.

Тако је било и у време ових десет губаваца, који су живели далеко од насеља људских, јер се нису могли мешати са другим људима, они су проводили своје тешке дане у тој болести. И једном приликом, када Господ наш Исус Христос пролажаше по Јудеји, Галилеји, проповедајући Јеванђеље своје, чинећи безбројна чудеса своја, а ови губавци који беху чули су за њега, прижељкивали су да га сретну. Али како да изађу пред њега кад је то законом забрањено њима, како да му се приближе и да затраже помоћ?

И једнога дана, они су се срели на путу, повикали су њему, затражили милост - Исусе Сине Божији помилуј нас - а Господ им рече идите и покажите се свештеницима, јер је Закон, Старозаветни закон заповедао, ако се неко од те губе неким случајем очисти, то мора да утврде не лекари, него свештеници. Они су били надлежни да кажу да ли је неко здрав, да може да се врати у друштво људи, или није, па да остане тамо где је био.

Ово још нешто симболизује, ова тешка болест губа која напада тело - та болест симболизује грех људски који напада душу. И као што су некада свештеници давали свој суд о томе да ли се неко излечио или не од губе, тако је и у Новом Завету Господ својим свештеницима дао власт над духовном губом, над гресима људским, да их у Светој тајни покајања и исповести скидају са душе наше.

Али, вратимо се Јеванђелској причи о ових десет губавих људи, и речи Господњој – ”идите и покажите се свештеницима”. Идући успут приметише да су се очистили, да су оздравили, да нема трага од те болести над њима.

И, шта се деси? Један од њих видећи да је оздравио враћа се, пада пред ноге Исусу и благодари њему, и слави Бога на глас, показује благодарност. А Господ благо пита: ”Нису ли се десеторица очистили ? Шта је са другом деветорицом? Где су они?” Како се међу њима, а били су Јевреји, нико не нађе да се врати да Богу заблагодари, само овај туђинац, јер је био Самарјанин тај који се са њима удружио, јер их је заједничка невоља била зближила.

То показује, браћо и сестре како су људи врло често у животу неблагодарни и једни према другима и према Богу. Нема теже особине људске од неблагодарности. Нама кад неко било шта учини, ми кажемо хвала, захваљујемо на ономе што нам је учињено, Апостол Павле каже и саветује на свему благодарите, на свему захваљујте, на свему што вам људи учине, на свему што вам Бог учини, а Бог је тај који нас обасипа милошћу својом целога живота нашега. Бог заповеда сунцу да греје и праведне и неправедне, заповеда облацима својима да дају кишу и грешнима и праведнима. Даје храну свакоме телу као што каже црквена песма. Све то у ствари треба, ти дарови Божији - даје нам здравље, даје нам берићет, даје нам напредак у животу нашем, даје нам потомке наше. На свему треба благодарити, јер ако је неблагодарност у нама, онда нема ни благодати, ни благослова Божијега над нама. Треба да се научимо од овога Самарјанина који се, осетивши да је добио исцељење од свога учитеља Исуса, враћа да му захвали да му заблагодари.

И ми браћо и сестре имамо разлога да Богу благодаримо на свему, и целога живота нашега. Отац Јустин, Свети Јустин Ћелијски, тумачећи ове речи Апостола Павла – ”на свему благодарите”, пита: Свети апостоле, па зар и онда кад нас гоне, зар и онда кад нас убијају, зар и онда кад нас клеветају? Да, и тада треба благодарити и тада треба захваљивати, јер Господ је рекао - ”благо вама ако вас успрогоне и кажу свакојакe рђаве речи на вас лажући мене ради”.

Ако нас неко осуђује зато што смо ми стварно нешто учинили онда ту нема блаженства, јер смо заслужили. Али ако нас на правди Бога неко напада, неко нас гони, прогони, онда се треба радовати. Наравно, ми често пута по слабости својој нисмо спремни да поступимо по тој речи Господњој, али треба да се трудимо да

бисмо били хришћани не само по имену, него и по животу своме и по расположењу душе наше. Јер, само ако Јеванђеље Христово преточимо у наш живот, ако Његове заповести слушамо и по њима живимо, ако једни другима благодаримо, једни другима опраштамо међусобне увреде, онда ће и Бог, Отац наш небески, и нама опростити грехе наше и даровати нам Царство своје небеско. Јер је Господ ради тога и дошао на земљу, живео са људима, проповедао људима, страдао од људи, васкрсао - да би људима осигурао и дао живот вечни.

Ми се налазимо још увек у Светом божићњем посту, када се постом и молитвом, Светом тајном покајања и исповести, припремамо да сусретнемо Богомладенца Христа, да му заблагодаримо што је сишао нама грешнима и недостојнима да нас поучи, да нас поведе и да нас спасава од наших греха, од наших страсти.

Нека би дао Бог молитвама Пресвете Богородице, Светог Јована Претече, коме је храм посвећен, и свих угодника Божијих, који су Богу угодили у овоме животу, да и нама Господ дарује снаге духовне, да нам дарује мудрости и љубави међусобне, да једни другима, а пре свега Богу, благодаримо на многобројним добрима којима нас обасипа у животу нашем, да би се тако удостојили када пођемо одавде да се и ми нађемо у Царству Христа Бога нашега, и да тамо са свима нашим Светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроз све векове и сву вечност. Амин.